Пригода 2. Правила поведінки у школі

ДОБРЕ ВИХОВАНИЙ РОБОТ

Одного дня Розумник привів до школи робота. Де взяв його — невідомо, можливо навіть сам зробив. Зовні робот був дуже схожий на звичайного учня. Але його поведінка була зовсім незвична.

На уроці робот сидів дуже прямо, не крутився, не розмовляв із сусідами, уважно слухав.

— Йому легко! — казав Пустунчик, отримавши чергове зауваження від вчительки. — Він залізний!

На перерві робот не поспішав вибігати з класу, не штовхався у дверях, пропускав дівчаток уперед, не кидався зошитами та не стукав однокласників портфелем.

— Йому легко! — пхикав Пустунчик. — Нащо йому взагалі перерва, він же не втомлюється!

— В нього акумулятор розрахований на сорок хвилин, — пояснив Розумник. — Щоб зарядитися до наступного уроку, йому теж треба відпочити або побігати надворі, як нам.

— АКТИВНИЙ ВІДПОЧИНОК КОРИСНИЙ ДЛЯ ЗДОРОВ'Я! — чітко видав робот і почав гасати надворі з іншими дітьми.

Коли робот бачив, що хтось намагається бігти сходами та штовхає інших, він грізно миготів очима, в які було вмонтовано червоні ліхтарики, та вмикав сирену:

— НЕБЕЗПЕКА! — попереджав він. — УВАГА! ДУЖЕ ВИСОКИЙ ШАНС ВПАСТИ ТА ЗАБИТИСЯ!

На фізкультурі робот теж був першим. Він нікому не дозволяв лазити по спортивних знаряддях без нагляду вчителя, кричав: „НЕБЕЗПЕКА!" — пильнував, щоб всім було м'яко падати, але коли з'являвся вчитель, робот крутився на турніку та виконував інші вправи краще за всіх.

— Легко йому! — не здавався Пустунчик, намагаючись вилізти на канат. — У нього скрізь магніти!

— Де ж в канаті залізо? А він піднявся під саму стелю. До чого тут магніти? Просто він сильний та зібраний. Ти так не зможеш! — сказав Розумник.

— Зможу!

— Закладемося?

Лапуня чула, як сперечалися друзі, і запропонувала: якщо Пустунчик зможе хоча б один день поводитись так само, як робот — Пустунчик виграв.

— Легко! — пообіцяв Пустунчик. І почав в усьому наслідувати робота. Той сидить тихо, слухає уважно, тягне руку на кожному уроці. І Пустунчик — так само. Робот чітко відповідає вчителю, не гасає, збиваючи всіх з ніг — Пустунчик так само. Робот допомагає іншим — Пустунчик теж. Весь день ходив за роботом, наче тінь. І виграв!

— Ти молодець! — похвалив друга Розумник. — Не вірив, що ти зможеш.

— Спочатку було дуже важко, а тоді стало навіть цікаво, адже це гра!

Наступного дня Пустунчик здивувався, не побачивши робота у класі.

— Де наш Найкращий Учень?

— Випробування успішно завершено, — проголосив Розумник. — Робота більше в школі не буде.

— А мені він сподобався, — сказала Лапуня. — Такий чемний, вихований, завжди пропускав мене вперед, не штовхався, притримував двері…

— То що, ти хочеш, щоб я став таким роботом? — ображено спитав Пустунчик.

— Звісно, ні, — всміхнулася Лапуня. — Але іноді тобі варто було б у нього погратися…

Олена Крижановська

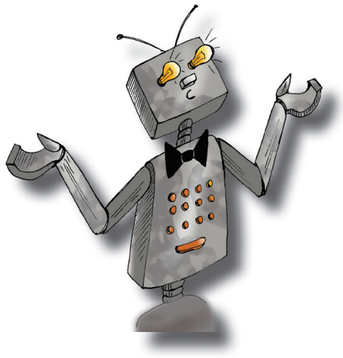

Передплатний індекс 89454

Головний редактор:
Дарія Біда, тел.:(032) 236-71-23,
e-mail: dabida@mis.lviv.ua
Заступник головного редактора:
Світлана Вольська,
e-mail: svitlana300@gmail.com
Дизайн і верстка Марина Шутурма

Підписано до друку 02.07.13,
формат 60х84/8.
Друк офсетний. Наклад 12 000 прим.
Адреса редакції: 79038, м. Львів,
а/с 9838. Надруковано в друкарні
ТОВ "Видавничий дім „УКРПОЛ".

Юний натураліст _____
(твоє ім'я та прізвище)

№18/2013
ВЕРЕСЕНЬ

НАУКОВО-ПОПУЛЯРНА ТЕМАТИЧНА ПРИРОДНИЧА ГАЗЕТА ДЛЯ РОЗУМНИКІВ І РОЗУМНИЦЬ

Уважно розглянь картину. Уяви, що ти знаходишся на природі. Опиши свої відчуття.

ЛІТО

Весна пішла, а Зайчик сидів і гірко плакав, нічого не помічаючи навкруги. А вже почалося ЛІТО! Пташки, які зустрічали весну радісною піснею, притихли в своїх гніздах, висиджуючи майбутніх пташенят. Зайчик вирішив, що ліс завмер, очікуючи якогось лиха, і дуже налякався.

У розкішних пишних шатах Літо було напрочуд привабливе. Воно підійшло до Зайчика і привітно посміхнулося.

— Чому ти плачеш, маленький Зайчику?

— Тому що пішла Весна, і тепер я не їстиму зелену ніжну травичку з молодими листочками кульбаби.

— Спробуй мою, літню. Вона ще соковитіша і солодша. Влітку ти зможеш поласувати і кульбабою, і цикорієм, і пижмом, конюшиною, люцерною. Згодом дозрівають соняшники, злаки, кавуни і гарбузи. Хіба тебе це не радує?

— Ні! — рішуче відповів Зайчик. — Я не знаю, що таке „конюшина" і „гарбузи", і я зовсім не хочу ані бачити їх, ані куштувати! Поверніть мені весну.

І Зайчик знову заплакав.

Літо підняло його сильними руками і притисло до грудей, які пашіли червневим сонячним теплом.

— Відпусти, відпусти, — пручався Зайчик. — Мені гаряче! Я не люблю тебе!

— А ти схожий на маленького кенгуру, яких я бачило, мандруючи у далеких південних краях, — сміючись відповіло Літо. — І лапки в тебе такі ж міцні, як у них. А стрибати через струмок ти вмієш?

Зайчик навіть плакати перестав і задумався.

Літо поставило його на вкритий буйною зеленню берег тихого лісного струмка. З того часу, як пішла Весна, струмки у лісі стали вужчими і вже не дзюркотіли так весело, наздоганяючи один одного.

Зайчик обережно підійшов до води. Потім відійшов. І раптом відштовхнувся сильними задніми лапками і стрибнув...

Він легко перелетів на той бік струмка. Всі друзі Зайчика — білки, птахи, бурундуки та їжачки – заплескали, вітаючи його стрибок гучними криками. Зайчик був страшенно задоволений собою. Він стрибнув туди й назад ще декілька разів і весело засміявся. Білочка показала йому перший літній гриб-сироїжку, а бурундук почастував соковитими бруньками.

Зайчику це дуже сподобалося. Тепер він не тікав від Літа, а ходив за ним услід, відкривав все нові й нові таємниці його комори і придумував нові розваги.

Звірята просили Літо розповісти про далекі країни, де воно мандрувало, і про чудернацьких звірів, які там мешкають. Вони хотіли знати, що там росте і як там живуть люди. Літо розповідало і навіть обіцяло взяти з собою деяких звірів і птахів, коли знову вирушить у мандрівку, щоб і вони змогли на власні очі побачити всі чудеса далеких теплих країв.

Зайчик дуже виріс за літо. Він так радів і спеці, і літньому дощику, що вже не уявляв, як можна жити інакше. Навкруги було стільки всього смачненького...

Зайчик ніжився серед польових квітів, зарості яких ховали його так, що лише вушка стирчали, вдихав запах свіжого сіна і спостерігав, як дозрівають на городах кавуни і гарбузи. Він задоволено потягнувся і подумав: „Так, не дарма на світі є Літо!"

І саме в цей момент Літо підійшло до нього і сказало:

— Мій час вичерпався. Я вирушаю в нову подорож у південні краї.

— Як? Ні! Цього не може бути! — заволав Зайчик, високо підстрибнувши від обурення. — Ти не можеш нас покинути!

— Так треба. Осінь йде вслід за мною. Я уступаю їй місце.

— Не хочу, не хочу, не хочу!!! — верещав Зайчик. — Не хочу ніякої осені! Я хочу, щоб завжди було літо!

Літо лагідно засміялося. Його сміх був схожий на солов'їні трелі у червневий вечір, на шепіт теплого дощику в спекотний липневий полудень, на лагідний шелест листя і сяйво зір у серпневу ніч.
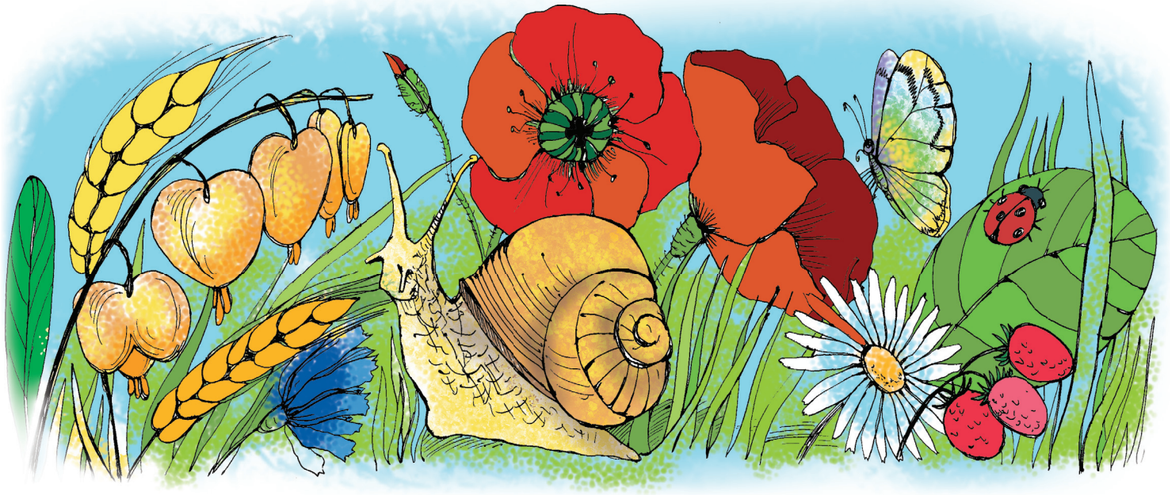
— Ми ще побачимося, Зайчику, — пообіцяло воно. — Я повернуся.